

Pomlad v naravi.

Pomladno življenje vstaja. Veselo plava na obzorju solnce in pošilja svoje žarke po bregovih in dolinah. Vsa narava je prenovljena. Vrta so zazeleneli, gaji zacveteli in drevje je zašumelo v gozdu. Res, ni lepšega časa kot je rožna pomlad. Tuintam se pojavi na pomladnem nebu oblček, pa se zopet izgubi na daljnem obloku. Ozračje je čisto in sveže. Hladna sapica zapihlja včasih po dolini in se zapodi proti smrekovim gričem.

Gozd je novozelen. Po rebu žubori potok in hiti z nemirnimi valčki v dolino. Ob bregu potočka stoji grmovje. Z vsake vejice visi sto in sto dišečih cvetov. Rože bele in rdeče, modre in rumene, cveto tam in se smehljajo v prijetnem solncu. Po bregovih proti solncu obrnjenih gozdov so zacveteli zvončki, belobojni kralji nove vesne. Malo više pa pomladanski žefrani in najlepše pomladanske cvetice dvigajo tam svoje glave. Globoko v travo so se skrile ponižne vijolice. A razširjajo svoj prijetni duh daleč naokrog. Drevesa so zazelenela in zacvetela. Njihove vrhove ziblje piš, ki vleče zdaj od te, zdaj od one strani.

Tudi živali so začutile pomlad. Zbudile so se iz zimskega spanja in hite na delo. Debeli čmrlji šume, drobne čebele brenče in poletavajo k rožnim cvetovom po med. Črni murni pojo pred svojimi domi. Zajec v gozdu je že obiskal sočnato deteljo, svojo najljubšo jed. Lisica pod grmom preži na kuretino. Dolga zima jo je izstradala. Veverice veselo plezajo po drevju.

Človeške prijateljice in razveseljevalke — ptičice, so se vrnile iz daljnih krajev. Poiskale so si gnezda iz prejšnjih let. Mlajše pa stavijo novo domačijo. Pri tem pa veselo drobé svoje pesmice. Tam nad zelenim travnikom švigajo lahkokrile lastovice ter si lovijo v zraku muh, mušic in drugih žuželk. Sredi polja se čuje »ped pedi« drobne prepelice. Daleč v zraku se oglašča veseli škrjanček. V tihih nočeh se pa oglasi slavček z ljubkim petjem po dolgi, dolgi zimi.

Tudi k človeškim prebivališčem je prišla pomlad. Veselo hodi kmetič na polje in ga zopet obdelava. Na ozeleneli trati se igrajo otroci in love drug drugega. Po vasi zadoni poldanski zvon, iz vaše šole prihite »mladi učenjaki«. Solnce ogreva njihova zdrava lica. Govoré o novi pomladi, o kateri jim je pravil danes gospod učitelj. Pred vaško hišo sedi postarna ženica. Vso zimo je želela, da bi ji dal Bog čakati pomladi. In čakala jo je. Dobro ji dě mlado zelenje, in solnce ji pregreva premrle ude. Toda na njenem licu se bere skrb, žalost. Kruta vojska je prihrula v deželo in ji vzela ljubljene sina in vnuka. Skrb za prihodnost jo tlači.

Na kraju gozda se pase živina. Pastir piska na piščalko, ki si jo je izvil iz vrbove šibe. Njen glas pa ne doni tako milo kot prejšnja leta. Deček je žalosten. Solze mu zalivajo oči, ko misli na ljubljene ateja, ki je odšel daleč v Rusijo, borit se za domovino. Rad bi šel tudi on z njim, toda premajhen je še.

Tam kraj polja stoji lesen križ. Pod njim kleči mlada deklica. Prišla je božjemu Zveličarju zvončkov in vijolic ter drugih pomladnih cvetic. Zaupno se ozira na Križanega in ga prosi, naj ji obvaruje brata, ki je šel v daljno tujino, pomagat ljubemu cesarju.

Nehote se vzbuja tudi v meni pomlad. Ob lepih dneh nastopajoče pomladi zahrepenim po delu in po vzvišenih ciljih, ki se bleste pred menoj v megleni dalji...

Ina Polhograjska.

